

Sygn. akt II KK 264/21

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **P. K.**

skazanego z art. 258 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 lipca 2021 r.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania

prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 września 2020 r.,

sygn. akt II AKa (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 05 lipca 2018 r., sygn.

akt IV K (...),

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 lipca 2018 r., sygn. akt IV (...), Sąd Okręgowy w Ł. uznał P. K. za winnego popełnienia czynów zabronionych o których stanowią przepisy art. 258 § 1 k.k. oraz art. 56 ust. 3, art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych za przypisane przestępstwa, wymierzył temu skazanemu karę łączną dwóch lat i dwóch miesięcy pozbawienia wolności.

W konsekwencji wniesionego środka odwoławczego Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 10 września 2020 r., sygn. akt II AKa (...) w pkt. 2 tego orzeczenia

utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Ł. IV Wydział Karny z dnia 5 lipca 2018 r., sygn. akt: IV K (...), w stosunku do oskarżonego P. K., a nadto zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie przed Sądem drugiej instancji.

Od ww. rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji kasację wniósł obrońca skazanego P. K.. W wywiedzionym środku zaskarżenia zawarł także wniosek o wstrzymanie wykonania kary.

W treści wniosku obrońca argumentował, że umieszczenie skazanego w izolacji postawi go, ale przede wszystkim jego najbliższych w niezwykle trudnej sytuacji życiowej i pociągnie dla nich zbyt ciężkie skutki. Ponadto wnioskodawca wskazał także, że skazany prowadząc działalność gospodarczą, zwłaszcza w dobie epidemii, pozostaje głównym żywicielem rodziny, a w chwili obecnej jego działalność przechodzi kryzys, do przezwyciężenia którego konieczny jest osobisty udział w tej działalności skazanego.

Jednocześnie odwołując się do sformułowanych w kasacji zarzutów wskazał, że ich ranga powinna doprowadzić do wstrzymania wykonania wyroku do czasu rozpoznania kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego nie jest zasadny i dlatego nie został uwzględniony.

Stosownie do treści art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji.

Na wstępie należy raz jeszcze przypomnieć, że instytucja z art. 532 § 1 k.p.k., będąca odstępstwem od zasady natychmiastowej wykonalności prawomocnych wyroków (art. 9 § 3 k.k.w.) ma charakter wyjątkowy, a skorzystanie z tego rozwiązania możliwe jest dopiero przy jednoczesnym spełnieniu dwóch warunków, to jest wystąpienia sytuacji wskazującej na znaczne prawdopodobieństwo zasadności zarzutów kasacyjnych oraz wykazania przez wnioskodawcę, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanego skutki.

Dokonana przez Sąd Najwyższy na potrzeby rozpatrzenia przedmiotowego wniosku analiza zarzutów podniesionych przez autora kasacji doprowadziła do konstatacji, że pomimo obszernego uzasadniania nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jak również dużego stopnia szczegółowości, nie są zarzuty te zasadne w stopniu, który doprowadziłby Sąd do przekonania, iż należy wstrzymać wykonalność zakwestionowanego rozstrzygnięcia. Nie są owe zarzuty, wbrew twierdzeniom obrońcy skazanego, zasadne „na pierwszy rzut oka”. To stwierdzenie nie przesądza, jednakże na tym etapie postępowania kasacyjnego o mającym zapaść w przyszłości rozstrzygnięciu w przedmiocie zasadności nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Sąd Najwyższy nie stwierdził także wystąpienia w realiach przedmiotowej sprawy szczególnych, wyjątkowych okoliczności prowadzących do wniosku, iż wykonanie zaskarżonego wyroku mogłoby spowodować dla skazanego nieodwracalne, niekorzystne skutki. Niepozyskiwanie zaś dochodów w okresie osadzenia w zakładzie karnym jest natomiast naturalną, zawinioną konsekwencją popełnienia przez niego przestępstw. Co więcej, sytuacja rodzinna skazanego może stać się podstawą wyłącznie do zastosowania instytucji prawa karnego wykonawczego (art.151 § 1 k.k.w. lub art. 153 § 2 k.k.w.), czego nie należy utożsamiać z instytucją wstrzymania wykonania orzeczenia o jakiej mowa w art. 532 § 1 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak na wstępie.